

aldeles slutte mig til hvad flere foregaaende ærede Rigsdagsmand have udtalt angaaende de Grundsatninger, der ere lagte til Grund for nærværende Lov. Der kan ikke efter min For- mening lettelig siges noget for strengt om denne Lov; jeg skal altsaa i den videste Udstrækning tiltræde Alt, hvad derom har været udtalt. Den ærede Indenrigsminister vilde ikke lade det gjælde, at der er givet noget langt Andet ved den nys- omtalte Jagtlov for Slesvig, idet han sagde, at der ved den kun var tilstaaet samme Ud- gang til Jagtret, som der ved dette Lovudkast var tilstaaet Kongeriget; men jeg mener dog, at det er noget ganske Andet, der er givet der- ovre, end Udgang til Jagtretten; thi de have faaet Jagtretten; det er Forskjellen. Efter denne Lov skulde der blot gives Udgang til Jagtretten, og jeg troer, det er en meget væsentlig Forskjæl. Den ærede Minister ud- talte ogsaa, at Forskjællen, som han vilde ind- rømme der var, det var den, at der i Slesvig ingen Erstatning blev given for Jagtretten, men at dette Lovudkast gik ud paa en Erstat- ning, og han forsvarede denne Forskjæl dermed, at visse factiff indtraadte Forhold i Slesvig havde gjort det nødvendigt at lade denne Ret indtræde uden Erstatning. Jeg skal ikke nægte, jeg blev ganske besynderligt tilmode ved at høre dette Motiv fremhævet; det forekommer mig beklageligt fra Regjeringens Side at høre ud- hævet, at det, Folk engang har taget selv, det ere vi nødte til at lade dem beholde (Hør!). Jeg troer, det er et overordentlig færligt Prin- cip, som kan drage mange betænkelige Følger efter sig. I det nærværende Tilfælde i Sles- vig, siger man, Jagtretten er bleven alminde- lig der for alle Brugere; vi kunne altsaa ikke tage det fra dem igjen; men, er det virkelig saa uretsfærdigt, som den ærede Minister nylig har udtalt, at det var at give dem en saadan Ret uden Erstatning, saa tør jeg dog vistnok

spørge, hvorfor da ikke Statsmagten, da den kom til sin fulde Gjylde igjen i Slesvig, gjorde dette retfærdige Hensyn gjældende? Den har jo ikke ladet alle øvrige factiff indtraadte For- hold bestaae, det er jo meget langt fra, den har netop næsten fuldkastet alle andre factiff bestaaende Forhold, da den fik sin Myndighed igjen i Slesvig. Naar dette nu var saa over- ordentlig uretsfærdigt at give Jagtretten uden Erstatning, hvorfor omstyrkede den da ikke dette Forhold med, og sagde: der skal gives Erstat- ning? Det gjorde den ikke, og det forekommer mig, at det ligger deri, at de dog ikke have an- seet det for saa fuldkommen uretsfærdigt at give Jagtret uden Erstatning, som den ærede Minister vilde gjøre det til. Jeg skal iøvrigt kun bede det ærede Thing at lægge Mærke til en tidligere Udtalelse, et tidligere Løfte af den nærværende Regjering, og saa bede det at prøve, hvorvidt dette Løfte findes opfyldt i det fore- lagte Udcast. Strax da det nærværende Mi- nisterium i sin Heelhed tiltraadte, blev der stillet en Forespørgsel til det af den daværende Rigsdagsmand for Raskov, den nuværende Rigsdagsmand for Holbek (B. Christensen), hvori han spurgte, hvad Regjeringen vilde gjøre i Landboforholdene, og der blev da paa Regjeringens Begne svaret af den daværende Indenrigsminister. Hvad han udtalte, yttrede han ikke som sin Mening alene, men som Regjeringens. Han sagde: „Regjerin- gen betragter det som en Hovedopgave at tilveiebringe en Ordning af Landboforhol- dene, hvorved Jordens Brugere, saa vidt muligt, erholder fri Raadighed over sine Kræfter, sin Tid og sin Besiddelse.“ Og efterat have udhævet, hvilke Love han i denne Henseende vilde fremlægge, kom han til Jagtsagen og yttrede: „Hvad Jagtloven an- gaaer, da kan jeg henvisse til den almindelig udtalte Grundsatning“, nemlig, at Jordens Brugere skulde sikkes sin Besiddelse.